

*Kristijan Muck*

## **Preizkusi**

neki umazan tip  
hrepeni po tem  
da bi se utrnil v pesem  
blodi okrog mene  
sredi jutra  
sede v dušo  
spravi me za hip  
pod rušo

glava v gnoju  
v očeh črvi  
gleda obzorje  
v svoji krvi  
vleče jo  
k telesu sreče  
ki binglja  
na zlati vrvi

čudežni ritmi  
trepetanja in bobnenja  
določajo dobe  
ko se človek vzpenja  
leti k vijoličastemu nebu  
dokler se ne stopijo hotenja  
voljo v dobrem in zlem  
predrejo srebrna mnenja

izlužiti kozla in ga spariti z bolho  
je možno  
v snegu in ledu pesnitve  
razložiti petja  
samotnega za morjem  
se ne da  
v primerjavi z njim  
se zruši najbolj noro poletje

bela usta  
modri gumbi  
črn klobuk  
to je ostalo  
od strastnih muk  
skozi grlo izpuhtelo  
stopinje v glavi  
ubira čelo

ne potrebujem pesnikov  
in svojih pesmi  
misli izpahnenih  
v zateklih sklepih  
s kleščami srca izruvanih  
da bi razkazovale  
neskončni namen  
krvavečih dlesni

radost me prevzema  
ker sem del izločka  
bitja v nekem vesolju  
ki nima zveze  
z znamenitim trčenjem dveh sfer  
zveličavnim vzrokom za širjenje  
časa in prostora  
ko se z velikim pokom slepo oko izleže

oranžna klet  
in zmaj  
iz treh besed  
tri sedem trinajst  
a zakaj enice  
to niso smisli  
le črni zdaj  
brezumni red

seme zraslo  
iz fizikalnih sil  
cvileč škripec  
vleče iz lobanjske vreče  
le profil vesolja  
brez ognjemeta neznanih delcev  
in brez začetne mase  
eksplozije števil

gravitacija žre svoje otroke  
stole in mize  
možgane in zvezde  
a tiho  
tega naj nihče ne izda  
ker le jaz hodim čez poldne na goro  
skozi večnost  
v kateri se vse konča

čutim  
več je vesolj kot števil  
slutim kako zabavna je  
samozavest mišljenja  
za bitja davna v meni  
njihovih pokrajin  
ogleduhi razsvetljeni uzreti  
ne morejo nikoli

saj vem da ena daljica  
plus druga  
in njuna vsota  
je nekaj tistega  
kar imenujemo resnica  
a moj svet ni  
ne krogla ne ravnica  
ampak smrtna lepota

melodija se je ujela  
v mrežo iz žarkov lune  
zagledana v svojo podobo  
vidi štiri strune  
ena je srebrno zlata  
druga je zelena  
preostali dve sta  
življenje brezmejnega kvadrata

podoba ne  
a pomen v besedo  
dahne kri  
ki zamegli resničnost  
osvobodi jo glasba  
saj izvira za kristalnim ježom  
kjer je nešteto možnosti  
brez konca preobrazba

globoka noč in tisoč belih stopnic  
na vrhu zlat lev in v gobcu obroč  
hip zatem leti otrok  
na zmršeni grivi  
zlomljen krog v roki  
skozi zvezde v luč  
tam najde trikratni zlog  
KjeJeBog

prebrati modro knjigo neba  
zasekati rano v svoj bok  
jesti črve iz glave Boga  
zmore pesnik  
a prej ali slej kremplji minevanja  
razgrebejo smrad telesa  
zato beži stran od vrat  
ki odpirajo peklenska nebesa

gorovja črnih jagod  
samo ne vem  
so to kopice borovnic  
ali so hribi črni kot hudič  
saj seme in cvet  
imata brez števila oči  
duha prostranstev  
v katerih zrkel ni

menihe in grofice  
berače in kmetice  
sužnje in kovače  
noseč grem  
skozi pljuča in svoja čreva  
skozi pisane kosti in ples ledvic  
krohotajoč se  
ker vame zeva votlina vic

možici in ženičke  
z jeziki razcepljenimi  
znojni pleskajo  
v barvah vseh mogočih mavric  
sobane  
ki se raztezajo iz telesa  
čeprav meso zazna  
le sol in rane

školjka v morju  
in v hiši  
vsebuje enkrat biser  
drugič smrad  
črn zaklad  
blesk in sram  
skozi pore v koži  
hočeta drugam

črni psi in grom  
se strgajo iz očesa  
bela strela šine  
v ruševje in jetra  
ovce padajo  
v globine  
kjer sled krvi in zvezd  
izvrta nemi zvon

iz žil stkane pojave  
prešite z diamanti  
se pregibajo v nebu  
kličejo skrite pojave onkraj luči  
zastave mrtvih  
celice milosti  
škrtanje zrn izzivajo  
trgajo stvari iz glave

ljubezen  
je pojem zapleten v svoj srednji zlog  
be  
ki je ton b  
nižaj in vzboklina lestvice  
molov trizvok  
harmonija polov  
raj večnega spomina

hrepenenje  
orhidej in spominčic  
samopašnost lepote  
rožnata krila besed  
razkroji vonj  
mila izpred nič koliko let  
v kotlu za perilo prekuhan  
na vrvi zaplapola bel menuet